

ANEU MAR ENDINS

«Com l'apòstol sant Jaume, amics del Senyor»

Aquest diumenge celebrem la festa de Sant Jaume apòstol. I com sempre que el 25 de juliol coincideix en diumenge, se celebra un Any Sant a Santiago de Compostel·la. Milers i milers de persones, durant segles, han fet el famós *Camí de Santiago*, la peregrinació que per aquesta ruta —en la qual es diu que va néixer Europa— porta fins a la tomba de l'apòstol. Un camí que ens ajuda a recordar la ruta de la nostra vida i Aquell que és la nostra meta i que dóna sentit a tot el camí: Jesucrist. M'hi vaig referir el darrer diumenge.

Avui desitjo continuar les meves reflexions abans de l'Encontre Europeu de Joves (PEJ), que tindrà lloc a Santiago els primers dies d'agost i en el qual espero tenir el goig de participar. Comentant el lema de l'Encontre, em vaig referir a l'expressió «amics del Senyor», tot subratllant que la trobada amb la persona de Jesucrist és l'objectiu fonamental de tota l'acció evangelitzadora amb els joves.

Avui, a partir de la primera part del lema «Com l'apòstol sant Jaume». La referència a l'apòstol ens invita a valorar l'experiència de l'Església en el camí de la conversió a Crist i de la vida cristiana. La referència a sant Jaume, un dels Dotze apòstols de Jesús, ens invita a valorar l'experiència de la fe viscuda en la comunitat eclesial. L'Església, una, santa, catòlica i apostòlica és un do del Senyor per als homes i les dones de tots els temps.

Celebrar la festa d'un apòstol és sempre un motiu per referir-nos a l'Església, de la qual els Dotze són com les columnes aixecades sobre l'únic fonament que és Crist. És mirar amb agraïment cap endarrere, cap als orígens de la nostra fe, i contemplar Jesús que encarrega a aquells Dotze deixebles seus escampar el seu Evangeli, això és, la seva Bona Nova, i ser el punt de referència de la comunitat dels seus seguidors, de l'Església.

La festa de l'apòstol —de tots els apòstols— ens invita a veure l'Església com la família formada per les persones que creiem en Jesucrist, i com la gran obra del Crist, expressió del seu amor, com el seu *sagrament* per a la salvació del món, amb l'assistència de l'Esperit Sant. Un poble de Déu en el qual tots tenim una mateixa dignitat fonamental. Un poble de Déu en el qual tots hem estat unguits pel mateix Esperit i que en aquest Esperit fem de tota la nostra vida una oblació agradable al Pare.

Tots, en l'Església, hem de redescobrir la necessitat de la conversió. I tots hem d'imitar l'apòstol sant Jaume, que visqué una autèntica conversió. Ens ho narra amb molta expressivitat l'Evangeli d'avui, quan la mare de sant Jaume i de Joan demana a Jesús que els seus fills ocupin un lloc important en el Regne. La mare demana una posició de privilegi i de poder. I Jesús els parla d'oblació, d'oferir la seva vida per amor.

Aquest és el *Camí de Santiago* interior que cal que fem tots i que hem de demanar per als joves que participaran a la PEJ del 2010. Queda resumit de forma ben bonica a la pregària composta per a aquesta peregrinació per l'arquebisbe de Santiago, Mons. Julián Barrio, que comença així: «Pare Sant, us presento tota la meua vida. Joies i tristeses, treball i descans, salut i malaltia... Accepteu-la en unió al vostre Fill estimat, Jesucrist, com a una ofrena permanent d'amor». Aquesta és la meta interior a la qual hem d'arribar tots els peregrins del *Camí de Santiago* i de tots els *camins cristians* del món.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Sisè aniversari de la presa de possessió del Sr. Bisbe de Terrassa

► Aquest diumenge fa sis anys que Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va prendre possessió de la diòcesi de Terrassa i inaugurà el seu ministeri com a primer bisbe del nostre bisbat, creat pel Servent de Déu Joan Pau II el dia 15 de juny de 2004. Com enguany la solemnitat de Sant Jaume Apòstol s'esqueia en diumenge. La participació de bisbes, preveres, diaques, persones de vida consagrada i del poble fidel va ser nombrosa i molt viva. En recordar aquella data —gravada en una làpida a l'atri de la Catedral— donem gràcies pel camí recorregut en aquests sis anys en l'edificació de la nostra església local, la diòcesi de Terrassa, estesa pel Vallès Occidental i Oriental.

GLOSSA

Valors viscuts, fidelitat al compromís

Un llibre que recull un epistolari escrit en temps de la guerra civil m'ha portat a unes reflexions sobre el que signifiquen les grans personalitats que engendra una realitat viva. L'autor en qüestió va viure moments durs i difícils i fa recordar allò que tan sovint oblidem: que el tremp i la fortalesa amb què les persones afronten les situacions més extremes són decisius. Contínuament podem comprovar que l'ésser humà ateny cims de la seva humanitat si no es deixa aclaparar per la seva dissort personal i col·lectiva, si aprèn a no renunciar i a no sotmetre's, si sap descobrir la presència de Déu que el depassa i l'interpel·la. Això potser ens agrada escoltar-ho, però no sempre estem disposats a viure-ho. Sovint perquè ens agraden les coses fàcils però, també, perquè hi ha coses que ens semblen, aparentment, impossibles.

Ens calen aquestes figures exemplars. No pas per mitificar-les, sinó per convèncer-nos d'allò que podem viure com a persones i com a creients per fer possible el nostre present, per construir el nostre futur personal, eclesial i social. Persones que ens mostrin que tota la vida és indissociable d'una tasca i, per tant, que convé descobrir-la i ser-hi fidel en els viaranyos de la vida, sabent que fidelitat en el compromís no és repetició sinó voluntat de donar en cada moment la resposta adequada.

Al nostre voltant —potser també nosaltres ho fem— s'erigeixen i cauen ídols que, com diu el salm, «són obra d'homes i res més», i això ens fa, alhora, crèduls i desconfiats. Som temptats de creure que només els temps excepcionals donen figures excepcionals. No ens ha de servir, però, de coartada, perquè les persones que avui considerem excepcionals no pretenien ser-ho. Pretenien ser autèntiques, coherents, compromeses i, potser amb la nostra evident no excepcionalitat, el que fem és, en darrer terme, justificar les nostres vacil·lacions, incoherències i renúncies. El que és central d'aquestes figures no és la seva excepcionalitat, sinó la fidelitat a les opcions que les van fer possibles i que les van definir. Els grans valors només existeixen en nostres concrets. Ens hem de preguntar quins valors, de fet, encarnem personalment en el nostre dia a dia.

En acabar la lectura d'aquest i altres textos semblants, és forçós preguntar-se què dóna gruix i sentit a les nostres vides. Què és *fonament* i què és només *ornament*. Només així serem fidels al testimoni escrit i viscut de les persones que, com l'autor en qüestió, ens han precedit en l'amor i servei a Déu, a la seva terra i als seus germans, els homes i les dones. «Afegeix-te a l'assemblea dels ancians, agafa't a la seva saviesa» (*Sir 6,34*).

Enric Puig Jofra, SJ

SANT JAUME APÒSTOL

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 4,33;5,12.27-33;12,1b.2)

En aquells dies, el testimoni que els apòstols donaven de la resurrecció de Jesucrist, el confirmaven amb el poder que tenien d'obrar molts miracles i prodigis entre el poble. Els guardes s'emportaren els apòstols i els presentaren al sanedrí. El gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home.» Pere i els apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen.» Ells, en sentir això, s'exasperaven i volien condemnar-los a mort. Més tard el rei Herodes féu matar amb l'espasa Jaume, el germà de Joan.

▶ Salm responsorial (66)

R. Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles a l'hora.

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres designis, / i veuran tots els pobles la salvació. R.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig. / Vós regiu el món amb justícia, / regiu les nacions amb rectitud, / i guieu els pobles de la terra. R. La terra ha donat el seu fruit, / el Senyor, el nostre Déu, ens beneeix. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 4,7-15)

Germans, portem el tresor del ministeri que Déu ens ha confiat, com en gerres de terrissa. Així queda ben clar que aquest poder altíssim ve de Déu, i no pas de nosaltres. Quan les contrarietats ens envolten per tot arreu, no quedem del tot encerclats; quan no sabem com escapar-nos, a la fi trobem la sortida; quan els qui ens persegueixen ja ens tenen a les mans, no quedem del tot abandonats; quan ens trobem per terra en la lluita, no arribem a perdre-hi la vida. Sempre i per tot arreu portem la mort de Jesús en el nostre cos, perquè també en el nostre cos es manifesti en el seu esclat la vida de Jesús. És ben bé així: nosaltres vivim, però per causa de Jesús, sempre estem a mercè de la mort i així la vida de Jesús manifesta el seu esclat en la nostra carn mortal. D'aquesta manera, ni la mort no deixa mai de fer en nosaltres la seva obra, ni la vida, en vosaltres.

L'Esclat diu: «Em sento ple de fe, i per això he parlat.» Nosaltres, doncs, que tenim el mateix Esperit de la fe, també ens sentim plens d'aquesta fe, i per això parlem, i sabem que aquell qui ressuscità Jesús, el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb Jesús i ens portarà a la seva presència juntament amb vosaltres. Perquè tot això és en bé vostre; així la gràcia de Déu, que es multiplica a mesura que s'estén a molta gent farà que sigui desbordant l'acció de gràcies a la seva glòria.

▶ Evangeli segons sant Mateu (Mt 20,20-28)

En aquell temps, la mare de Jaume i Joan, fills de Zebedeu, anà a trobar Jesús amb els seus fills i es prosternà per demanar-li un favor. Jesús li digué: «Què demanes?» Ella li respongué: «Maneu que en el vostre Regne aquests dos fills meus seguïn l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra.» Jesús contestà: «No sabeu què demaneu. ¿Podeu beure el calze que jo he de beure?» Ells li diuen: «Sí que podem.» Els diu Jesús: «És cert, vosaltres beureu el meu calze, però seure a la meva dreta i a la meva esquerra, no sóc jo qui ho he de concedir; és per aquells a qui el meu Pare ho ha reservat.» Quan els altres deu sentiren tot això, s'indignaren contra els dos germans, però Jesús els cridà i els digué: «Ja sabeu que, en totes les nacions, els governants disposen dels seus súbdits com si en fossin amos, i els grans personatges mantenen els altres sota el seu poder. Entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important entre vosaltres ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer ha de ser el vostre esclau com el Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres, i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Ac 4,33;5,12.27-33;12,1b.2)

En aquellos días, los apóstoles daban testimonio de la resurrección del Señor Jesús con mucho valor y hacían muchos signos y prodigios en medio del pueblo. Los condujeron a presencia del Sanedrín y el sumo sacerdote los interrogó: «¿No os habíamos prohibido formalmente enseñar en nombre de ese? En cambio, habéis llenado Jerusalén con vuestra enseñanza y queréis hacernos responsables de la sangre de ese hombre.» Pedro y los apóstoles replicaron: «Hay que obedecer a Dios antes que a los hombres. El Dios de nuestros padres resucitó a Jesús, a quien vosotros matasteis, colgándolo de un madero. La diestra de Dios lo exaltó, haciéndolo jefe y salvador, para otorgarle a Israel la conversión con el perdón de los pecados. Testigos de esto somos nosotros y el Espíritu Santo, que Dios da a los que le obedecen.» Esta respuesta los exasperó, y decidieron acabar con ellos.

Más tarde, el rey Herodes hizo pasar a cuchillo a Santiago, hermano de Juan.

▶ Salmo responsorial (66)

R. Oh Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben. El Señor tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros; / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges el mundo con justicia, / riges los pueblos con rectitud / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

La tierra ha dado su fruto, / nos bendice el Señor, nuestro Dios. / Que Dios nos bendiga; que le teman / hasta los confines del orbe. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los corintios (2Co 4,7-15)

Hermanos: Este tesoro del ministerio lo llevamos en vasijas de barro, para que se vea que una fuerza tan extraordinaria es de Dios y no proviene de nosotros. Nos aprietan por todos lados, pero no nos aplastan; estamos apurados, pero no desesperados; acosados, pero no abandonados; nos derriban, pero no nos rematan; en toda ocasión y por todas partes, llevamos en el cuerpo la muerte de Jesús, para que también la vida de Jesús se manifieste en nuestro cuerpo.

Mientras vivimos, continuamente nos están entregando a la muerte, por causa de Jesús; para que también la vida de Jesús se manifieste en nuestra carne mortal. Así, la muerte está actuando en nosotros, y la vida en vosotros. Teniendo el mismo espíritu de fe, según lo que está escrito: «Creí, por eso hablé», también nosotros creemos y por eso hablamos; sabiendo que quien resucitó al Señor Jesús también con Jesús nos resucitará y nos hará estar con vosotros.

Todo es para vuestro bien. Cuantos más reciban la gracia, mayor será el agradecimiento, para gloria de Dios.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 20,20-28)

En aquel tiempo, se acercó a Jesús la madre de los Zebedeos con sus hijos y se postró para hacerle una petición. Él le preguntó: «¿Qué deseas?» Ella contestó: «Ordena que estos dos hijos míos se sienten en tu reino, uno a tu derecha y el otro a tu izquierda.» Pero Jesús replicó: «No sabéis lo que pedís. ¿Sois capaces de beber el cáliz que yo he de beber?» Contestaron: «Lo somos.» Él les dijo: «Mi cáliz lo beberéis; pero el puesto a mi derecha o a mi izquierda no me toca a mí concederlo, es para aquellos para quienes lo tiene reservado mi Padre.» Los otros diez, que lo habían oído, se indignaron contra los dos hermanos.

Pero Jesús, reuniéndolos, les dijo: «Sabéis que los jefes de los pueblos los tiranizan y que los grandes los oprimen. No será así entre vosotros: el que quiera ser grande entre vosotros, que sea vuestro servidor, y el que quiera ser primero entre vosotros, que sea vuestro esclavo. Igual que el Hijo del hombre no ha venido para que le sirvan, sino para servir y dar su vida en rescate por muchos.»

Imatge de sant Jaume, que des del famós Pórtic de la Glòria acull els pelegrins a Santiago de Compostel·la

COMENTARI

No sabeu què demaneu

L'Evangelí d'avui ens situa en el camí cap a Jerusalem. Conscient del que l'espera, Jesús anuncia per tercera vegada la seva passió, mort i resurrecció. La reacció a aquest anunci és una escena insòlita en què els deixebles demostren que no han entès les seves paraules. A diferència de l'evangelí de Marc, on els fills de Zebedeu prenen la iniciativa, aquí és la seva mare qui intercedeix per ells davant Jesús.

Els volien els primers llocs al costat del Crist, els llocs destinats a les persones més importants, els llocs que són distintiu de glòria, fama, prestigi. No saben el que demanen. No saben que per estar al costat del Mestre no calen privi-

legis. El que compta no és la glòria sinó la creu. Fins i tot es creuen capaços de beure la mateixa copa de Jesús, és a dir, capaços de viure la seva passió.

Al mal exemple de Jaume i Joan, s'afegeix el dels altres deixebles que reaccionen indignats contra la intervenció dels dos germans. En el fons, ells també desitjaven els primers llocs, però no gosaven dir-ho. Ells també somiaven en honors, poder i privilegis temporals.

La resposta de Jesús no es fa esperar. Amb tres sentències els dona una lliçó magistral. En la primera fa referència a la manera despòtica com governen els caps de les nacions. En la segona es dirigeix als futurs responsables de les co-

munitats cristianes: hauran de fer-se esclaus i servidors dels súbdits. En la tercera, Jesús, tot identificant-se amb el Fill de l'home, revela la seva missió redemptora: donar la vida per a la salvació de tota la humanitat.

Els primers llocs semblen agradar tot-hom. De fet, la gent els ambiciona, els busca mitjançant tota mena d'estratègies, i en algunes ocasions fins i tot els compra. Com si d'ells depengués la felicitat. Des de l'òptica cristiana, és just el contrari. Jesús, encara que ens costi d'entendre, no va venir a ser servit sinó a servir.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Jr 13,1-11 / Dt 32,18-19.20.21 / Mt 13,31-35
- **dimarts**: Jr 14,17-22 / Sl 78 / Mt 13,36-43
- **dimecres**: Jr 15, 10.16-21 / Sl 58 / Mt 13,44-46
- **dijous**: 1Jn 4,7-16 / Sl 33 / Jn 11,19-27 (o bé: Lc 10,38-42)
- **divendres**: Jr 26,1-9 / Sl 68 / Mt 13,54-58
- **dissabte**: Jr 26, 11-16 / Sl 68 / Mt 14,1-12
- **diu-menge** vinent, XVIII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.): Coh 1,2;2,21-23 / Sl 89 / Col 3,1-5.9-11 / Lc 12,13-21.

DIÀLEGS SOBRE LA FE

La forma d'un diàleg

En aquest llibre he adoptat la forma de diàleg seguint com a model alguns dels grans pensadors de la història de la filosofia cristiana com el mateix sant Agustí. En bona part de la seva obra reproduceix diàlegs i, a través de l'intercanvi de paraules i de silencis, s'entreveu la veritat. Un diàleg especialment lluminós que inspira aquest modest llibre és el *De magistro*, on sant Agustí dialoga amb el seu fill Adeodat. El fill va posant preguntes al seu pare i el pare en respon algunes, però en suscita de noves.

El llibre —del qual en aquesta sèrie s'oferiran algunes pàgines— no pretén ser un catecisme infantil, menys encara un catecisme per a adults. No tinc autoritat, ni capacitat per fer una obra d'aquest tipus. Tampoc no és una apologia de la fe, ni una defensa racional de les veritats del *Credo*.

És, senzillament, un instrument, que espero que sigui útil a les mares i els pares que s'atreveixen a parlar de Déu als seus fills.

Sentim una certa por a l'hora de parlar de Déu. Experimenten neguit, perquè hi ha un univers de preguntes al tinter que no som capaços de respondre. Amb tot, cal parlar-ne obertament. No es pot oblidar, però, que la millor manera de fer-lo present en la vida familiar és a través del testimoni d'un amor incondicional que es bolca, a fons perdut, que s'abandona i no espera res. Absolutament res.

I ara una breu presentació dels dialogants. L'Oriol té dotze anys. Té una immensa curiositat per tot el que veu i toca. Res no l'atura en la seva capacitat de preguntar i, molt sovint, posa la seva mare contra les cordes. La Gràcia és la mare de l'Oriol. Té trenta-nou anys. És mestra i sap que la fe és el tresor més gran que pot comunicar als seus fills. És una dona que té una rica espiritualitat i que prega molt sovint.

Francesc Torralba

(*Ah, sí? Com parlar de Déu als infants*, Editorial Claret)

El testimonio del científico Ampère

Federico Ozanam —que más tarde sería profesor de la Universidad de la Sorbona en París y a los 18 años fundó la Sociedad de San Vicente de Paúl y las Conferencias del mismo nombre hoy presentes en todo el mundo y célebres por su caridad— pasaba una grave crisis de fe y entró en una iglesia de París, buscando reposo, ayuda, luz... En un rincón, cerca del sagrario, vio a un caballero que, sin ningún complejo, estaba en profunda oración. Ozanam se acercó a él y vio que era el gran físico, matemático y pensador francés Andrés María Ampère, miembro de la Academia de Ciencias de París.

El Dr. Ampère fue el descubridor y fundador de la electrodinámica y, en su honor, un Congreso Internacional de la Electricidad acordó dar su nombre a la unidad física de intensidad eléctrica: el *amperio*.

Más adelante, Ozanam dijo:

—«El científico Ampère, hombre de fe católica, me causó la más profunda impresión y su testimonio me convenció más que los libros y los sermones.»

No son los argumentos los que forjan, guían y arrastran a jóvenes y a mayores, sino el testimonio de la propia vida, de la fe, de la esperanza, del amor.

—Santa Teresa de Jesús aconsejaba: «Todos hemos de procurar ser predicadores con las obras.»

—San Juan Crisóstomo afirmaba: «Creerán en nuestras obras, más que en cualquier otro discurso.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

25. ✚ Diumenge. Diada de Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Betsaida, germà de Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya; santa Valentina, vg. i mr.

26. Dilluns. Sant Joaquim i santa Anna, pares de la Verge Maria (tradicció iniciada s. II).

27. Dimarts. Sant Cugat (Cucufate), mr. barceloní (s. IV), d'origen africà, venerat, entre altres indrets, a Sant Cugat del Vallès; santes Juliana i Semproniana, vgs. i mrs. de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; sant Pantaleó, metge mr.; sant Celestí I, papa (422-432); sant Aureli, mr.

28. Dimecres. Santa Caterina Thomàs, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; beat Urbà II, papa

(francès, 1088-1089); sants Nazari i Cels, mrs.; sant Ursus, abat; sant Pere Poveda, prev. i mr.

29. Dijous. Santa Marta, germana de Maria i de Llätzer, amics de Jesús residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners; sant Adam, el primer humà; sant Fèlix III, papa (romà, 483-492).

30. Divendres. Sant Pere Crisòleg (s. IV-V), bisbe de Ravenna i doctor de l'Església; màrtirs de Sant Joan de Déu (Calafell i altres indrets, 1936); sants Abdó o Abdon i Senén (popularment Nin i Non), mrs., patrons dels hortolans; sant Justí de Jacobis, bisbe.

31. Dissabte. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev., basc, fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

QUERIDOS ABUELOS

«Abuelo, ¿no te morirás, verdad?»

Nuestros menores cada día ven morir a personas, seres anónimos, en las pantallas de sus televisores, en las películas de crímenes y en los cómics perversos. Ya cuentan con que los otros —la gente en general— se mueren, pero no se hacen a la idea de que las personas queridas también algún día morirán. El caso es que nadie les prepara para asumir un acontecimiento de tamaña proporción.

Pero cuando se nos va un ser próximo y querido (el abuelo o la abuela en este caso), la muerte deja de ser un hecho objetivo para convertirse en un drama subjetivo. En otras palabras, deja de ser un fenómeno impersonal, algo que le pasa a la gente, para convertirse en un acontecimiento personal, algo que *me pasa a mí*.

La muerte de un ser querido es una ocasión única para darnos cuenta de la calidad y la intensidad de los vínculos que nos unían los unos a los otros.

Permitamos, pues, que los nietos pregunten e indaguen sobre la proximidad de la muerte de los abuelos. Tienen que obtener respuestas. No hay que responderles con evasivas, especialmente cuando hay certeza sobre la proximidad del acontecimiento luctuoso.

Así, cuando llegue el momento, si las circunstancias emocionales que rodean el hecho y la madurez de la personalidad del nieto así lo permite, dejemos que el nieto o la nieta acompañe, junto a sus padres, el proceso de despedida de este mundo de su entrañable abuelo o abuela. Pasado y futuro cogidos de la mano en el instante supremo. Y así los abuelos no habrán muerto, porque seguirán vivos en el dulce recuerdo de sus nietos.

Dr. Paulino Castells

(*Queridos abuelos*, Ediciones Ceac. *Estimats avis*, Ed. Columna)

ENTREVISTA

JORDI LÓPEZ CAMPS

Religió i política

Asuntos religiosos. Una propuesta de política pública (PPC Editorial) és el títol del darrer llibre de Jordi López Camps, exdirector general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya i membre de Cristianisme i Justícia. La relació entre l'Església i la política hauria de ser, segons Jordi López, «de total independència, en la línia del que diu Benet XVI en el seu llibre de Jesús; però independència no vol dir indiferència ni desinterès: l'Estat i l'Església han de tenir una relació de cooperació franca».

Quin preu té la llibertat de la fe?

Gràcies a la llibertat de la fe l'Església no renuncia a la denúncia profètica ni a proclamar els valors i principis cristians. El preu a pagar és estar a la intempèrie, sense la protecció interessada del poder polític. Des d'aquesta llibertat l'Església ha de col·laborar i cooperar amb les institucions públiques, perquè les dues institucions treballen per l'interès comú i comparteixen molts valors que humanitzen la societat.

En el llibre proposa un laïcisme incloent. Com desenvolupar-lo?

Fins ara hi havia una idea excloent del laïcisme basada en la confrontació amb la religió i la pràctica de l'anticlericalisme. Cal superar aquest concepte de laïcisme perquè correspon a un altre moment històric. Ara cal promoure un projecte de laïcitat, menys preocupat pel laïcisme i més atent d'establir punts de trobada amb totes aquelles creences i formes de pensament preocupades per la llibertat, el respecte i el desenvolupament de les persones.

La religió es fa servir sovint com a arma política. Quina proposta fa en el llibre perquè això no passi?

La religió no pot ser una arma política perquè és una proposta de fe i valors. La política es basa en una ciència allunyada del camp de la fe. Però la religió ha de parlar a l'àmbit polític proposant els seus valors i les seves preferències morals. En cap cas ha de pretendre imposar els seus punts de vista. Ha de fer una proposta basada en el diàleg. L'Església ha de preocupar-se pel bé comú des de la seva independència moral i sense poder.

Òscar Bardají i Martín

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 24 a les 20.45 h. Pronuncia una conferència amb motiu de la Coronació canònica de *Nuestra Señora la Virgen de la Vega* a Barajas de Melo (diòcesi de Cuenca).

Diumenge dia 1 d'agost, a les 12 h. Presideix la celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Sant Fel·liu de Sabadell amb motiu de la festa titular.

▶ NOTÍCIES

Nou administrador parroquial a Vallromanes. El dissabte dia 5 de juny a les 8 del vespre Mons. Salvador Cristau Coll, bisbe auxiliar electe de Terrassa, va presidir la celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Sant Vicenç de Vallromanes i va presentar Mn. Andreu Rodríguez com a nou administrador parroquial. Els feligresos van felicitar el Sr. Bisbe auxiliar electe i van donar la benvinguda a Mn. Andreu.

Lliurament de premis de la Lliga de futbol jove. El divendres dia 18 de juny al vespre Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va presidir els actes de lliurament dels trofeus als equips que han participat en la *Lliga de futbol jove del bisbat de Terrassa*. Els actes es van dur a terme a les instal·lacions del Col·legi Europa a Sant Cugat del Vallès i van començar

amb la celebració de l'Eucaristia en la que hi assistiren preveres, jugadors i familiars. Seguí l'entrega dels trofeus. En aquest cinquè any la *Lliga* s'ha ampliat amb les competicions de la *Copa* i la *Champions*. Hi han participat vuit equips de diferents parròquies i esglésies del bisbat.

Celebració de Sant Pere i Sant Pau, apòstols. Amb motiu de la solemnitat dels sants apòstols sant Pere i sant Pau, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va celebrar la missa a diverses parròquies que tenen com a patró sant Pere. El dilluns dia 28 de juny a les 7 de la tarda presidí la celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Sant Pere de Terrassa. El dimarts dia 29 de juny ho va fer al migdia a la parròquia de Sant Pere de Rubí i a les 7 de la tarda a la parròquia de Sant Pere d'Octavià a Sant Cugat del Vallès. La fotografia recull un moment de la celebració a Rubí.

▶ COMUNICACIÓ DE NOMENAMENTS

El dia 29 de juny de 2010 Solemnitat dels Apòstols Sant Pere i Sant Pau, l'Excm. i Rvdm. bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, ha realitzat el següent comunicat, amb els nomenaments per al proper curs:

Nomenaments parroquials

Rectors de parròquies:

- Mn. Ignasi Ballbé, rector de les parròquies de Santa Maria i Sant Esteve de Palautordera.
- Mn. Joan d'Arquer: rector de la parròquia de Sant Esteve d'El Coll.
- Mn. Josep Maria Manresa: rector de la parròquia de Sant Cebrià de Valldoreix i de l'església de Sant Joan Baptista de Mirasol.
- Mn. Lluís Pou: rector de la parròquia de Santa Agnès de Malanyanes.

- Mn. Jaume Rovira: rector de la parròquia de Sant Esteve de Parets del Vallès.

Administradors parroquials:

- P. Àngel López OSA: administrador parroquial de les parròquies de Sant Antoni i Sant Pere de Vilamajor.

Rectors d'esglésies:

- Mn. Josep Baena: rector de l'església de sant Francesc d'Assís de Bellavista a les Franqueses del Vallès.

Vicaris parroquials:

- Mn. Ricard Casadesús: vicari de les parròquies de Sant Esteve de La Garriga, Santa Eulàlia de Ronçana, Sant Julià de Lliçà de Munt i Sant Esteve de Palaudàries.
- Mn. Albert Quílez: vicari de la parròquia de Sant Cebrià de Valldoreix.

Adscrits:

- Mn. Pedro Iglesias: adscrit a la parròquia de Sant Llorenç de Terrassa.
- Mn. Sergi González: adscrit a les parròquies de Santa Maria de Montmeló, Sant Esteve de Parets de Vallès i Sant Cristòfol de Lliçà de Vall.
- Mn. Mariano Ndong: adscrit a la parròquia de Sant Vicenç de Mollet.
- Mn. Javier Marquínez: adscrit a les parròquies de Santa Maria de Montmeló, Sant Esteve de Parets de Vallès i Sant Cristòfol de Lliçà de Vall.

Nomenaments no parroquials

Seminari diocesà:

- Mn. Emili Marlés: vicerector del Seminari Diocesà
- Mn. Carles Cahuana: formador del Seminari Diocesà

Delegat episcopal:

- Sr. Miquel Font: delegat Episcopal de Patrimoni.

Altres:

- Mn. Silvio Torregrossa: diaca al servei religiós en el Parc Taulí de Sabadell.
- Mn. Andreu Sala: capellà en el Santuari de la Mare de Déu de la Salut.

REMAD MAR ADENTRO

«Como el apóstol Santiago, amigos del Señor»

Este domingo celebramos la fiesta de Santiago apóstol. Y como cada año que el 25 de julio coincide con el domingo, se celebra un Año Santo en Santiago de Compostela. Miles y miles de personas, durante siglos, han hecho el famoso *Camino de Santiago*, la peregrinación que por esta ruta —en la que se dice que nació Europa— lleva hasta la tumba del apóstol. Un camino que nos ayuda a recordar la ruta de nuestra vida y Aquel que es nuestra meta y que da sentido a todo el camino: Jesucristo. Me referí a esto el pasado domingo.

Hoy deseo continuar mis reflexiones ante la celebración del Encuentro Europeo de Jóvenes (PEJ), que tendrá lugar en Santiago los primeros días de agosto y en el que espero tener el gozo de poder participar. Comentando el lema del Encuentro, me referí a la expresión «amigos del Señor» y subrayé que el encuentro con la persona de Jesucristo es el objetivo fundamental de toda acción evangelizadora con los jóvenes.

Hoy, escribo a partir de la primera parte del lema «Como el apóstol Santiago». La referencia al apóstol nos invita a valorar la experiencia de la Iglesia en el camino de la conversión a Cristo y de la vida cristiana. La referencia a Santiago, uno

de los Doce apóstoles de Jesús, nos invita a valorar la experiencia de la fe vivida en la comunidad eclesial. La Iglesia, una, santa, católica y apostólica es un don del Señor para los hombres y mujeres de todos los tiempos.

Celebrar la fiesta de un apóstol es siempre un motivo para referirnos a la Iglesia, de la que los Doce son como las columnas levantadas sobre el único fundamento que es Cristo. Es mirar con agradecimiento hacia atrás, a los orígenes de nuestra fe, y contemplar a Jesús que encarga a aquellos Doce discípulos suyos extender su Evangelio, es decir, su Buena Noticia, y ser el punto de referencia de la comunidad de sus seguidores, de la Iglesia.

La fiesta del apóstol —de todos los apóstoles— nos invita a ver la Iglesia como la familia formada por las personas que creemos en Cristo, y como la gran obra de Cristo, expresión de su amor, como su *sacramento* para la salvación del mundo, con la asistencia del Espíritu Santo. Un pueblo de Dios en el que todos tenemos una misma dignidad fundamental. Un pueblo de Dios en el que todos hemos sido ungidos por el mismo Espíritu y que en ese Espíritu hacemos de toda nuestra vida una oblación agradable al Padre.

Todos, en la Iglesia, necesitamos redescubrir la necesidad de la conversión. Y todos hemos de imitar al apóstol Santiago, que vivió una auténtica conversión. Nos lo narra con mucha expresividad el Evangelio de hoy, cuando la madre de Santiago y Juan le pide a Jesús para que sus hijos ocupen un lugar importante en el Reino. La madre pide una posición de privilegio y de poder. Y Jesús les habla de oblación, de ofrecer su vida por amor.

Este es el *Camino de Santiago* interior que hemos de hacer todos y hemos de pedir por los jóvenes que participarán en la PEJ de 2010. Se resume bellamente en la plegaria que ha compuesto para esta peregrinación el arzobispo de Santiago, Mons. Julián Barrio y que comienza así: «Padre Santo, te presento toda mi vida. Alegrías y tristezas, trabajo y descanso, salud y enfermedad... Acéptala en unión a tu Hijo amado, Jesucristo, como una ofrenda permanente de amor». Esta es la meta interior a la que hemos de llegar todos los peregrinos del *Camino de Santiago* y de todos los *caminos cristianos* del mundo.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Obispo de Terrassa